

Beküldte mosz - 2022, augusztus 22 - 15:01

Elhunyt Doktorits Béla, a magyar egészségügyi érdekképviselő egyik meghatározó alakja. Kollégái megemlékezésével tisztelgünk emléke előtt.

Doktorits Béla élete, munkássága

Életének 79. évében elhunyt dr. Doktorits Béla a Magyar Orvosi Kamara második főtitkára.

A Magyar Orvosi Kamara egyik alapítója és korábbi főtitkára, a Mentőszakszervezet alapítója és elnöke, a Mentőkórház legendás traumatológusa, az orvosok érdekképviselője, a hazai mentésügy kiemelkedő alakja augusztus 11-én, csütörtökön hunyt el, 79 éves korában. A hírt fia tette közzé a Facebook-on – írta a bejegyzés nyomán a MedicalOnline.

Dr. Doktorits Béla 1943-ban született, 1961-ben érettségizett, majd felvételizett a Budapesti Orvostudományi Egyetemre, ahová 1966-ban vették fel. Általános orvoscént végzett 1972-ben, már a Semmelweis Orvosegyetemen. Egyetem előtt műtőssegédként, majd az Országos Mentőszolgálatnál kivonuló mentőápolóként, asszisztensként dolgozott. Szigorló éveiben kivonuló mentőtisztként teljesített szolgálatot, majd a diploma megszerzése után 1972-től az OMSZ Kórház sebészeti-traumatológiai osztályán sikerült elhelyezkednie, ahol a főállása mellett kivonuló mentőorvosi szolgálatot is ellátott.

Társadalmi, közéleti aktivitása, a közösségért érzett felelőssége már egyetemi évei alatt is megmutatkozott. Aktívan és harcosan képviselte diáktársai érdekeit a hallgatói években. Orvoscént az elsők között, 1988-tól vett részt a MOK alapításában. Mint a Mentőszakszervezet elnöke az első üléseken már a mentőorvosok támogatásával járult hozzá a kamara létrehozásához. Az újonnan alakult MOK-ban 1989-ben az Érdekvédelmi Bizottság vezetőjeként kezdte meg munkáját. 1990. április 22-én a MOK küldöttgyűlésen főtitkárrá választották. A főtitkári pozíciót két cikluson keresztül töltötte be. Lelkesedése és a fáradhatatlan elkötelezettsége a MOK és az orvosi érdekvédelem iránt egész életét meghatározta.

1998-ban a MOK 10. éves évfordulójára megjelent kötetben így ír erről: „Éjszakánként gyakran KAMARÁT ÁLMODOM, egy szebbet, jobbat, konszolidáltabbat, olyat, amely nem csak orvoskollégáim, hanem a teljes társadalmunk maradéktalan megelégedésére működő, EURÓPAI SZÍNVONALÚ KÖZTESTÜLET.”

A MOK tagsága és orvos kortársai – akik személyesen ismerték és harcostársukként becsülték, tisztelték – hálásan gondolunk Rád és emlékedet megőrizzük, amíg a MOK létezik.

Birtalan Iván

Dr. Doktorits Béla halálára

szeptember 24-én született. E nap a Szív Világnapja, talán ezért is jutott Bélának több: egy orvosi szív, egy mentős szív és egy érdekvédő szív, mely egy mindig tette kész, lendületes, őszinte, fiatalos testben dobogott.

Elkötelezetten akart orvossá lenni, így annak ellenére, hogy öt ízben helyhiányra hivatkozva utasították el felvételét, 1966-ban a SOTE hallgatója lett. A várakozás idején műtőssegédként, az Országos Mentőszolgálatnál kivonuló mentőápolóként, majd a rohamkocsin, és a Mentőkórházában asszisztensként dolgozott. 1972-től az OMSZ Kórház sebészeti-traumatológiai osztályán helyezkedett el, és traumatológiai és oxológiai szakképesítést szerzett. A mentőorvosság – mint minden más hivatástól eltérő hivatás – iránti elkötelezettsége soha nem szűnt meg, egyéb állásai mellett kivonuló mentőorvosi szolgálatot is ellátott. Az OMSZ kórház Országos Baleseti Intézetbe való beolvasztása után röviddel az adjunktusságot a személyiségéhez inkább illő kivonuló mentőorvosi főállásra váltotta.

1980-ban a Mentőkórházban szakszervezeti főbizalmivá választották. Lelkes, megalkuvásokat elutasító érdekképviselő volt. Orvoskollégái és valamennyi egészségügyi munkavállaló érdekeit a betegek jogos szempontjainak érvényesítésével összhangban igyekezett érvényesíteni a munkáltatóval folyó tárgyalásokon.

1988-ban kezdeményezésére megalakult a Mentődolgozók Önálló Szakszervezete, a MÖSZ, és ekként részt vett az EDDSZ megújulásában is. Ekkor már egy ideje a levegőben volt, hogy korszerű és demokratikus formában életre kell kelteni az orvostársadalom európai mintájú köztestületét, az orvosi kamarát, és e gyorsan szélesedő mozgalomnak az első pillanattól lelkes résztvevője, szervezője volt. Ennek folyományaként választmányi taggá, az érdekvédelmi bizottság vezetőjének, majd az egyesületi MOK főtitkárának választották.

1998-ig, 11 éven át sok minden mást félretéve munkálkodásának előterében állt a MOK. Tisztán látta, hogy az eredmények mellett sok hibát is fel lehet róni a kamarának és a tisztségviselőknél.

Önmaga büszkén vállalta mindenkori ellenzékiességét, hiszen amit a mindenkori hatalom biztosít, az mindig kevés. És tudjuk, hogy permanens forradalmár volt, aki mindig arra ösztökélt bennünket, hogy akarjuk az újat, a jobbat, a hasznosabbat a betegeinknek, a társadalomnak és munkatársainknak.

Minden elvesztett kollégával, barátal kevesebbek vagyunk, ő is hiányozni fog.

Dr. Weltner János

Búcsú Doktorits Bélától

Béla ott volt a Magyar Orvosi Kamara megalapításánál. Részes volt a dolognak. Lelkesen, hangosan, hittel, naivan. Azt gondolhatta, hogy a „Salus aegroti suprema lex” elég jó cél ahhoz, hogy egy hivatásrendi köztestület közvetítse a társadalom felé. Hátha jobb lesz. A köztestület is, meg a társadalom is.

Béla igazi hordószónok volt. A lendület vitte, zengő baritonján harsogott, akarta, hogy történjen valami. Tiszta, igazi remények. Kiáltotta, hitte, vágyott rá. Szerette volna, ha mások is akarják. Álmai voltak.

Önzetlen volt. Nem magának akart státuszt, hírnevet, dicsőséget, anyagi előnyöket. A MOK szolgálója volt főtitkárként is. Később már nem; megváltozott körülötte sok minden. Sokan nem értették. Jelentéktelen érdekemberek, számító törtetők, politikai pojacák.

Őszinte volt; ami szívéen, az a száján. Nem törődött azzal, ha ez nem praktikus a „szervezeti” munkában. Barátságos volt valójában; nem gondolom, hogy ármánykodott valaha is, rosszat másnak nem akart soha. Ez érdem, de nem hasznos mindig.

Szia Béla, pihenj jól. Álmodd az álmaidat. Senki nem bánthat már.

Dr. Kupcsulik Péter

Forrás: mok.hu

Like

- [up](#)
45%
- [down](#)
55%

- A hozzászóláshoz [be kell jelentkezni](#)

- **Print**

- 1565 olvasás